

[Maisted]

ves på fritidsbasis. Jeg synes, at folketinget har et stort medansvar for, at det går så dårligt med sagsbehandlingen i kommunerne, og at det faktisk er herinde, man først og fremmest skulle sørge for at forenkle lovforslagene og se at få tyndet ud i lovjunglen, sådan at forudsætningerne for de enkelte kommunalbestyrelsesmedlemmer var til stede, når de skulle forstå det, de skulle behandle, og at den mængde af sager, de får præsenteret fra uge til uge, blev bragt ned til et rimeligt niveau. Men omvendt er det selvfølgelig rigtigt, at de med de sager, der er nævnt, jo heller ikke blot skal kunne skyde sig ind under, at de ikke ønsker at sætte sig ind i tingene. Vi synes, at sagen egner sig til et grundigt udvalgsarbejde, men vi kan ikke på forhånd give tilsagn om, at man skal til at forfølge menige kommunalbestyrelsesmedlemmer.

Lenger (VS):

Langt de fleste af de ændringer, der er i ministerens forslag, er jo rene justeringer, og dem er der ingen grund til at kommentere, ud over at man får en anelse om, at regeringens medlemmer indbyrdes har en konkurrence om, hvem der kan begrunde flest muligt lovændringer med det, man kalder regelsaneringer. Her ser vi det igen, og jeg kan med min bedste vilje ikke se, at der f.eks. skulle ligge nogen speciel sanering i, at det konstituerende møde i en kommunalbestyrelse nu ikke mere skal holdes mellem den 2. og den 14., men mellem den 1. og den 15. december, eller måske er det mellem den 30. november og den 16. december. Men lad det nu ligge; ministeren får nok sin præmie.

Hvad indholdet angår, er vi ikke begejstrede for, at der foreslås en fjernelse af kommunernes pligt til at orientere borgerne om budgettets indhold. Vi ved godt, at denne pligt mange steder har udartet i den rene borgmesterpropaganda, men vores konklusion på det er ikke, at forpligtelsen så skal bortfalde. Tværtimod burde det sikres, at kommunalbestyrelserne fik en pligt til ikke blot at give oplysninger, men også at give sobre oplysninger.

Vi er heller ikke begejstrede for, at ministeren vælger den løsning på det kommunale lønningsnævns virksomhed, at hun vil modernisere det. Vi ville hellere nedlægge det, noget, der i sandhed ville være regelsanering,

hvis man havde en regering, som havde et sådant ønske. Hvad lønningsnævnet har foranstaltet af ulykker, er ikke småting, og vi så meget gerne, at dette organ gik alt kødets gang.

Men den væsentligste enkeltændring i forslaget er jo som også sagt af andre ordførere, at loven giver en mulighed for at kræve erstatninger af kommunalbestyrelsesmedlemmer og i en række helt særlige tilfælde at idømme dem bøder. Uanset om der er tale om kommunalbestyrelsesmedlemmer eller der er tale om kriminelle, tror vi ikke på værdien af straffe. Men en erstatningspligt er efter vores opfattelse meget rimelig, og den vil man i øvrigt formentlig kunne forsikre sig over for, dels for at friholde kommunekassen, som ministeren også foreslår det, og dermed skattebetalerne for en del udgifter, der skyldes lovovertrædelser eller forsømmelighed, dels og især for at holde den enkelte borger skadesløs over for forsømmelser.

Denne tilslutning til ministerens princip gælder derfor ikke den konkrete udformning af forslaget. Det afgørende i ministerens udformning er jo nemlig, at kommunen skal være påført et tab, og det finder vi er et alt for snævert kriterium, ja, vi finder endog ikke, at det skal være det væsentligste kriterium.

Hvis vi endelig skal vælge, bør kriteriet ud fra et retssikkerhedssynspunkt være, at det er den enkelte borger, der vil kunne få en erstatning i den situation, hvor han eller hun er blevet påført et tab. Som hovedregel er det sådan, at en kommunekasse langt bedre end den enkelte borger vil kunne bære et tab. Det er ikke noget nyt som retsprincip.

Jeg vil gerne nævne et par eksempler i relation til ministerens forslag og bede om at få en kommentar til dem. Det er sådan efter bistandslovens § 69, at kommunalbestyrelserne har en forpligtelse til at fremskaffe det fornødne antal daginstitutionspladser, og under lovgivningens behandling i 1974 sagde den daværende socialminister, at forpligtelsen skulle forstås bogstaveligt.

Siden har skiftende ministre fortolket sig frem til, at det er nok, hvis der bare foreligger en udbygningssplan, uanset at børn jo ikke har megen gavn af en plan. Men den situation fører i mange kommuner til, at borgere, især enlige kvinder, lider et tab, fordi de må sige nej til job, når de ikke har en